

БЕЛИТЕ ПЕРЦА МАНСИЙСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Ангел Каралийчев, Вела Каралийчева, 1956

chitanka.info

Това се случило много отдавна.

През оная година зимата била студена. Толкова студена, че почти всичките горски птици замръзнали от студ.

Само глухарът останал жив. Но и той самият не помнел как се отървал.

Минала зимата, отново настъпила пролетта. Долетели от топлите страни лебедите. Когато глухарът им разказвал за зимния студ, той треперел от главата до краката.

Минала топлата пролет и горещото лято се свършило...

Наближила есента. И дошло време лебедите да отлетят в топлите страни.

Гледа глухарът — лебедите се готвят за път.

— Ами с мене какво ще стане? — запитал той. — Сам ли ще остана тук да замръзна? И аз ще отлея с вас!

— Пътят е дълъг, няма да издържиш — отвърнали лебедите. — И без туй ще изостанеш.

Заплакал глухарът, не искал да остане.

— Аз ще се постарая някак си. Няма да остана надире. Вие само ме вземете със себе си.

Замислили се лебедите — що да сторят? Жално им било да зарежат стареца, но и пътят напреде им бил тежък...

Тогава един лебед казал на другарите си:

— Я да го вземем. Може пък да долети. За всеки случай аз ще го вържа за себе си с една тънка връвчица. Съгласен ли си, глухарю?

Глухарът се зарадвал:

— Съгласен — разбира се, съгласен!

Лебедът метнал на шията на глухара една тънка примка, а края на връвчицата ухапал с човката си. Тъй глухарът все пак щял да лети по-лесно.

Събрали се лебедите на ято, размахали криле и полетели.

Пътят им бил дълъг...

Летели те над гори, над блата. По горските припеци се червенеела рябината^[1], елите махали с побелели клони. Тънките брезици върху блатните ботруни кимали със златните си листа:

— Довиждане, лебеди! Довиждане, белички! На добър път!

Летели те над тундрите и тресавищата, летели над есенната гора. Отпред лебедите, а най-отзад глухарът, вързан с връвчицата.

Летял той и едва-едва махал с криле. Не му било лесно — защото не бил свикнал.

— Какво има, умори ли се? — извикал му лебедът.

— Нищо — отвърнал глухарът, — засега летя. А пък едвам си поемал дъх.

Летели още някой и друг час. Спуснали се лебедите да си починат.

Глухарът съвсем останал без сили. Тръшнал се под един храст и затворил очи.

— Знаеш ли какво, глухарю, по-добре да останеш — му рекъл лебедът. — Зимата скоро ще мине и ние пак ще се върнем. А за да не ти е мъчно, ще ти подаря бели перца.

Лебедът отскубнал от гърдите си десет бели пера и ги втъкнал в перушината на глухара.

Лебедите си починали, дигнали се от мястото и полетели по-нататък на юг.

А глухарът дълго седял на ботруната под брезичката, гледал подире им и плачел. Толкова дълго плакал, че очите и веждите му се зачервили.

Сетне въздъхнал и литнал към родната гора. И до пролетта доживял, не замръзнал. Но оттогава очите и веждите на глухара станали червени, а между крилете му се появили бели перца.

[1] Рябина — северно дърво като калината, по-едро, с червени зърнести плодове на кичури. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.